



นาย
จ้าว
ของ
จักรวาล
เรื่อง
德萨罗人鱼

หย่าชิง : เซียน
หลิงเตียนอี : แปล

เล่ม 2

บทที่สามสิบสี่

พวกเขารออะไรอยู่

ผมมองลงไปอย่างสงสัย พวกเงือกก็เหยียดแผ่นหลังตรง ผมแปลกใจมากที่เห็นว่ามันเป็นเงือกตัวผู้ทั้งหมด พวกเขายึดดอกกำยำขึ้นแล้วเงยหน้ามองไปด้านบน

อากาศเรสที่ยืนอยู่ด้านข้างไหลตัวออกไปนอกถ้ำครึ่งหนึ่ง ก่อนจะวาดแขนออกมาโอบผมเข้าไปในอ้อมกอด เขาก็มหัวปรายตามมองลงไป ก่อนอ้าปากส่งเสียงคำรามต่ำทรงพลังและหนักแน่นด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง เสียงดังสนั่นราวกับแตรที่ใช้ส่งสัญญาณในสงครามทางทะเล

ผมตกตะลึงไปครู่หนึ่ง ลู ๆ เงือกที่อยู่ด้านล่างก็ตื่นตัวขึ้นมา ราวกับถูกทวยเทพเรียกขาน พวกมันต่างกระโจนพุ่งขึ้นไปทางดวงจันทร์ ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้ายามค่ำคืน กลายเป็นแสงโค้งราวกับสายฟ้าันบไม่ถ้วน ส่งเสียงกรีดร้อง บ้างแหลมสูง บ้างหยาบกระด้าง บ้างก็สั้นยาวเป็นจังหวะรวดเร็ว ผสมผสานไปกับเสียงคลื่นลมทะเล

เหมือนจะรวมกันกลายเป็นซิมโฟนีแห่งโชคชะตาที่สะท้อนใจผู้คน
แก้วหูของผมเต้นตบตบ เส้นประสาทกระดูก นี่คือการร้องเพลงของ
เงือกในตำนานหรือเปล่าละ

จะว่าไปเสียงพวกนี้ก็ต่างจากที่ผมเคยจินตนาการไว้โดยสิ้น
เชิง ไม่ได้ลึกลับมีเสน่ห์ แต่มันรุนแรงปั่นป่วนเหมือนกับพายุฝนอัน
บ้าคลั่ง เต็มไปด้วยพลังอันป่าเถื่อนดั้งเดิม

บทเพลงนี้ทำให้ผมรู้สึกราวกับเห็นสิ่งมีชีวิตที่ดูร้ายแต่สวยงาม
พวกนี้กำลังเดินทางอยู่ในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ไล่ล่าศัตรูธรรมชาติ
ท่ามกลางพายุ ล่าอาหารยามค่ำคืน เห็นกระทั่งการรวมใจเมือ
มนุษย์

แต่ในเวลาแบบนี้พวกเขา กำลังร้องเพลงอะไรกัน

หรือเป็นเพราะอากาศสภาพผมกลับมา?

นี่คือสิ่งที่เรียกว่า ‘พิธีกรรม’ ของเงือก พวกเขา กำลังเฉลิม
ฉลองที่จำฝูงของเขา ‘แต่งงาน’ กับคู่?

นี่มันบ้าเกินไปแล้ว!

ผมขมวดคิ้วแน่น จังหวะที่คิดแบบนี้ก็เห็นพวกเงือกหยุด
กระโจนพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย พวกนั้นส่วนหนึ่งมาถึงกันถ้า
อีกส่วนหนึ่งเพิ่งอยู่ที่โขดหินน้อยใหญ่ ขณะที่ผมสงสัยว่าพวกเขา
กำลังจะทำอะไร ในพริบตาต่อมาก็เห็นเงือกที่อยู่บนโขดหินค่อย ๆ
โอบกอดกัน จากนั้นหางปลาก็พันเข้าหากัน ตนหนึ่งตรึงอีกตนไว้ได้
ร่างก่อนจะเริ่มโถมกายใส่กันแบบถี่ ๆ ผมยังไม่ทันมีปฏิกิริยาตอบได้
ทันใดนั้นก็มီးเสียงครีบบางตบลงบนหิน เสียงครางและเสียงหอบ
หายใจอันปั่นป่วนหนักหน่วงผสมปนเปกันจนแทบจะหลอมรวมกัน
เหมือนซูปหม้อเดือด ดังก้องไปทั่วทั้งทะเล

เมื่อมองไปที่ร่างกำยำที่เกี่ยวข้องหวัดกัน จู่ๆ ผมก็มีภาพลวงตาว่าตัวเองไปอยู่ในเทศกาลสืบทอดพันธุในสมัยโบราณ ไม่ก็อยู่ในผับเกย์ใต้ดิน และกำลังชมการแสดงเช็ทซ์หมู่สุดตระการตาอยู่

นี่ทำให้ผมตระหนักได้ว่าเงือกกลุ่มนี้ที่กำลังผสมพันธุ์กันนั้นมีคู่ครองอยู่แล้ว ส่วนกลุ่มข้างล่างเป็นพวกไร้คู่ที่หิวกระหายอย่างเห็นได้ชัด

กิจกรรมทางเพศของเงือกอาจเป็นพฤติกรรมสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมเช่นเดียวกับโลมา นี่คือ 'พิธีกรรม' ทางสังคมของพวกเขา

แต่ใครก็ได้บอกผมที่เถอะ ทำไมพวกที่มารวมตัวกันที่นี้ถึงได้เป็นเพศผู้กันล่ะ ในเมื่อเป็น 'พิธีกรรม' ก็ควรมีเพศเมียด้วยสิถึงจะถูก! หรือว่าเงือกจะเป็นสายพันธุ์ที่สืบพันธุ์กับเพศเดียวกันได้ นี่มันจะน่าเหลือเชื่อเกินไปแล้ว!

ผมรู้สึกกระอักกระอ่วนจึงโผล่หัวออกไปมองเบื้องล่าง ในพริบตาตัวเองผมก็ต้องอ้าปากค้าง เพราะเห็นเงือกเพศผู้นับร้อยต่างพากันยึดตัวขึ้น แล้วแหงนหน้ามองผมอย่างกระหึ่มกระหือหือ แต่ก็ไม่กล้ากระโจนขึ้นมา

ยิ่งไปกว่านั้นผมมองแวบเดียวก็เห็นเงือกผมแดงตนนั้น เขาอยู่บนโขดหินที่อยู่ใกล้ที่สุด ใช้งาปลาที่บาดเจ็บกดทับเงือกอีกตนซึ่งตัวเล็กกว่าเขา แต่หันตัวมาทางผม จงใจโชว์แก่นกายของตนเองที่กำลังขยับเข้าออก ดวงตาปีศาจเรียวยาวจ้องเขม็งมาทางผมจินตนาการไม่ยากเลยว่าเขาคิดสัปดนอะไรอยู่ในหัว

ผมอดขนลุกไม่ได้

เห็นได้ชัดว่าพวกไร้คู่เหล่านี้เกรงกลัวพลังของอากาศในฐานะจำฝูง แต่สายตาราวกับจะกลืนกินผม อยากจะฉีกผมเป็นชิ้นๆ แล้ว

กลืนลงท้องไป

นั่นไม่ใช่ความหิวโหย แต่เป็นความปรารถนาอีกอย่างหนึ่ง
พระเจ้า!

ผมกลืนน้ำลายเหน็ดลงคอ แล้วลองจินตนาการดูว่าหากตกลง
ไปจะเป็นอย่างไร จากนั้นความหนาวเหน็บก็ปะทุขึ้นมาจากเท้า
ทำเอาตัวสั่นอย่างช่วยไม่ได้

สายตาของพวกนั้นเหมือนกับตอนที่อากาศเรสอยู่ในห้องวิจัย
ใต้ทะเลทุกประการ...

ผมกำหมัดแน่น ฝ่ามือขึ้นเหนือ เมื่อหันไปมองด้านข้างก็ปะทะ
เข้ากับสายตาแผดเผาโดยไม่ทันตั้งตัว ผมสะดุ้งตกใจ สายตาของเขา
หน้าผากและดั้งจมูกของเขาเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ เส้นเลือดปูดขึ้นมา
จากข้างคอ ใต้เปลือกตาชั้นสีเข้มจากเลือดคั่ง เหมือนกับขี้ยาที่อยู่
ในสภาพคึกสุดขีด

แม่ไฉ่! ท่าทีแบบนี้ผมโคตรคั่นเลย!

ผมเกือบลืมนไปแล้ว สำหรับผมแล้วภาพฉากนี้อาจพูดได้ว่าน่า
เหลือเชื่อ แต่ในมุมมองของอากาศเรสคงไม่ต่างจากการดูหนังสด...

ผมถอยกรูดไปข้างหลังจนเกือบจะหล่นออกไปนอกถ้ำ จาก
นั้นก็ถูกกรงเล็บพังผืดที่อยู่ด้านหลังจับกดลงกับผนังหิน ลมหายใจ
ปั่นป่วนของอากาศที่กำลังจ้องผมเขม็งก็รินรดลงที่ต้นคอ เขาแลบ
ลิ้นเลียคอผมแรง ๆ หางปลาหนาและแข็งแรงที่ม้วนอยู่ใต้ร่างผม
แทรกเข้ามาที่หว่างขา ส่วนนั้นที่อยู่ใต้ท้องน้อยแข็งขึง ความยิ่งใหญ่
ดีดผิงออกมาที่มึนเป่าผมผ่านชั้นโนบาง ๆ ดูท่าอยากจะแทรกตัวเข้า
มาเต็มทน

“บ้าเอ๊ย อย่าทำแบบนี้ละ! ออกไป!”

ผมรีบใช้ศอกดันหน้าอกเขาอย่างตื่นตระหนก พร้อมตวาดเสียงดัง

ในฐานะผู้ชายคนหนึ่งผมไม่อาจยอมรับความอับศจากการถูกลวนลามในที่สาธารณะแน่ ทั้งยังถูกรบกวนจากสัตว์ตัวผู้ต่อหน้าฝูงของเขาอีก! แต่การต่อต้านของผมกลับไร้ประโยชน์เมื่ออยู่ต่อหน้าพลังมหาศาลของอากาศเรส มือสองข้างถูกรวบไว้อย่างง่ายดาย หน้าอกแข็งแกร่งกดผมไว้ได้ว่าง

ศีรษะของผมถูกแรงปาเถื่อนกดลงกับพื้น ทำให้ลำคอเปิดเผยออกมา

ปากของเขาทาบทับลงมาที่ลูกกระเดือกของผม พลังขบกัดอย่างตะกละตะกลามเหมือนเป็นแวมไพร์ กล้ามเนื้อที่ว่างของเขาแน่นราวกับแผ่นเหล็ก ผมถึงขนาดสัมผัสได้ถึงความดันโลหิตที่พุ่งสูงขึ้นมาอย่างรวดเร็วของเขา เลือดได้ผิวหนังเดือดพล่าน ผมสติงยงยาวสยายปกคลุมใบหน้าของผม กลิ่นฟีโรโมนเข้มข้นพุ่งตรงเข้ามาในจมูก ผมทั้งเวียนหัวทั้งตื่นตระหนก ร่างกายสั่นด้วยความอ่อนไหว ผมยอมรับว่าผมต้องการอากาศเรส แต่ถึงตายผมก็ไม่ยอมทำเรื่องลับสุดยอดเหล่านั้นในสถานการณ์แบบนี้แน่ๆ!

ตอนที่ฝ่ามือของอากาศเรสล้วงเข้ามาในกางเกงชั้นใน ผมก็แทบจะกรี๊ดร้องสุดเสียง “อากาศเรส...อากาศเรส ฉันทอลละ! ฉันทไม่ใช่พวกเดียวกับนายนะเว้ย แล้วก็ไม่ได้คิดจะยอมรับพิธีประหลาดพวกนี้ด้วย! ถ้านายทำเรื่องแบบนี้กับฉันที่นี่ ฉันสาบานเลยว่าจะเกลียดนายแน่ๆ! ให้ฉันออกไปจากที่บ้าๆ แบบนี้เสียที!”

สิ้นเสียง อากาศเรสก็หยุดการกระทำลงจริง ๆ แต่หัวของเขากลับยังฝังอยู่ที่ชอกคอผมและสุดคมไม่หยุด พลังเอ๋ยเสียงแหบพร่า

“Desharow...I need...prove...(เดชาโรว...ข้าอยาก...พิสูจน์...)”

“Prove what?! (พิสูจน์อะไร!)”

ลมหายใจของเขาทำให้คอผมเริ่มชา ผมรีบหันหน้าหนีและกิริยารองออกมา น้ำเสียงแหบแห้งราวกับคนกำลังถูกบีบคอจนตาย ผมพยายามยกมือขึ้นมาจับใบหูสองข้างของเขา พยายามดึงหัวเขาออกไปจากคอ

อาการเสงหยงหน้าขึ้นมาในทันที ใบหน้าของผมกับเขาอยู่ห่างกันไม่ถึงคืบ ผมกลั้นหายใจจ้องมองเขา ในดวงตาสีคล้ำคู่นั้นมีเปลวไฟลุกโชน นัยน์ตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดจนแทบจะยึดครองตาขาวอยู่แล้ว นี่เป็นหลักฐานเดียวที่แสดงว่าเขายังมีสติต่อผู้กับความใคร่ ผมอดตกตะลึงไม่ได้ รู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย แม้ว่าอาการเสงหยงกำลังเกิดความตึงการ แต่อย่างน้อยสภาวะของเขาก็แตกต่างไปจากเงือกข้างล่างและท่าทางของเขาในตอนแรก ตอนนี้เขายังควบคุมตัวเองได้

“Or...(หรือ)” เขากวาดตามองไปที่พวกเงือกข้างล่าง กรงเล็บพังพืดกดท้ายทอยผม ริมฝีปากเปื่อยขึ้นเฉียดผ่านจมูกของผม ลมหายใจเต็มไปด้วยกลิ่นคื่นคันทินหา “You will be in danger...(เจ้าจะตกอยู่ในอันตราย)”

พิสูจน์อะไร

ผมลืงเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนตระหนักได้ ‘อาการเสงหยงน่าจะหมายถึงเขาอยากพิสูจน์ให้เงือกเหล่านั้นเห็นว่าเราเป็นของเขา ไม่อย่างนั้นจะเป็นเราเองที่ตกอยู่ในอันตรายเพราะถูกแย่ง เขาเลยอยากตีตราด้วยการมีอะไรกับผมต่อหน้าทุกคน เพื่อตัดความหวังของเงือก

คนอื่นให้ลื่นซาก’

นี่มันโคตรแย่ ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือไงวะ!

ผมไม่กล้าปล่อยมือทั้งสองข้างออกจากหุอากาเรส ได้แต่เอ่ย
ละล่ำละลัก “รออีกหน่อยได้ไหม...”

ผมมองแผลที่หน้าอกตัวเอง โชคดีที่พบว่ามันเป็นแค่แผลปริ
แตกไม่กี่จุด เนื้อเยื่อที่เพิ่งสมานกันบาง ๆ มีเลือดไหลออกมาอีกครั้ง
เห็นได้ชัดว่าเกิดจากการกระทำรุนแรงของเขา แต่ผมกลับยินดี อยาก
ให้เลือดไหลมากกว่านี้ ทางที่ดีให้เขาคิดว่าผมกำลังจะตายดีที่สุด ผม
โอ้อ่อนจะต้อรองด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“เฮ้...ฉันเจ็บตรงนี้มากเลย เห็นแก่ที่ฉันบาดเจ็บ วันนี้ก็ปล่อย
ฉันไปเถอะนะ เอาไว้วันหน้า...” ผมพูดติดตลก “ไว้รอฉันหายดีก่อน
นายค่อย...พิสูจน์ให้พวกเขาดู”

ทันทีที่คำสุดท้ายหลุดออกจากปาก ขาสองข้างของผมก็เริ่ม
อ่อนระทวย อากาเรสไม่ได้ตอบผม ทำเพียงแค่มหันหน้าลงมาเลียแผล
ของผม แต่ผมก็สัมผัสได้ว่ากรงเล็บพังผืดของเขากำเข้าหากันอย่าง
ซึ้งใจ ไม่พยายามจะฉีกกระชากชั้นในผมอีก

เสียงครวญครางเหย้ายวนดังก้องอยู่ในหูผม ทำให้สมองผมมี
เสียงว๊ิง ๆ รวากับมีเสียงเพลงยั่วยวนที่ทำเอาผมร้อนผ่าวไปทั่วร่าง
ลมหายใจถึงกระชั้นอย่างควบคุมไม่ได้ แผ่นหลังแข็งแกร่งของอากา
เรสทำให้เลือดของผมเดือดพล่าน คงมีแต่พระเจ้าที่รู้ว่าการต้องมา
อยู่กับคนที่จ้องจะร่วมรักกับเราตลอดเวลาเป็นการทดสอบแบบไหน!
ผมบังคับตัวเองให้เบนสายตาไปทางอื่น แต่ก็ไม่กล้ามองภาพด้าน
ล่าง จึงได้แต่เงยหน้ามองก้อนหินที่อยู่บนหัว คิดเงิบ ๆ ว่าผมจะ
ไม่ยอมให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้เด็ดขาด ผมไม่มีทาง

ยอมให้พวกเขาดูผมมีอะไรกับอากาศ พระผู้เป็นเจ้าของโปรดคุ้มครอง
ให้ผมรอดจากสถานการณ์นี้ด้วยเถอะ!

ในขณะที่ผมกำลังตื่นตระหนกอยู่นั้น จู่ๆ อากาศก็จับเอว
ผมแน่น ก่อนจะวาดทางเข้ามา กว่าผมจะรู้ตัวก็ไปถึงหลุมที่เต็มไปด้วย
ด้วยน้ำทะเลหลุมหนึ่งในถ้ำแล้วถูกพากระจอนลงไปเสียแล้ว

น้ำทะเลซึมซาบเข้ามาจนผมเปียกไปทั่วร่าง ผมจมดิ่ง
ลงไปท่ามกลางความมืดมิดไร้จุดสิ้นสุดพร้อมกับอากาศ คิดว่า
ตัวเองจะจมน้ำตายแล้ว เพราะตัวผมยังไม่ทันได้กลั้นหายใจเลย
น้ำแปลกที่กลับไม่รู้สึกรีดอัดหรือหายใจไม่ออกเลย หลังผมปวด
เล็กน้อยจากแรงดัน ดูเหมือนว่าบริเวณนั้นจะปริออกเป็นช่องเล็ก ๆ
สองช่อง น้ำไหลเข้าปากและจุมูกกรองอากาศหายใจให้ผมอัตโนมัติ
ก่อนจะไหลออกมาทางช่องเล็ก ๆ สองช่องนั้น

เหงื่อ

ว่าแต่ทำไมผมถึงมีเหงื่อล่ะ ไม่! เป็นไปไม่ได้! แต่จะอธิบาย
เรื่องที่ผมหายใจในน้ำอย่างอิสระได้ยังไงกันล่ะ

ผมเบิกตากว้างในความมืด เพราะจมดิ่งลงมาอย่างรวดเร็ว
ทำให้แรงดันน้ำบีบผมจนความคิดวุ่นวาย ผมรู้สึกเหมือนยังไม่ตื่น
จากฝัน แต่แขนของอากาศที่กอดผมไว้ั้นทรงพลังและสมจริงมาก

ผมลืมตาขึ้น กวาดตามองผืนน้ำสีครามก่อนจะเบิกตากว้าง
อย่างห้ามไม่ได้ ผมพบส่วนท้ายของซากเรืออัปปางขนาดใหญ่ที่ฝัง
อยู่ตรงไหล่ทวีป มันตั้งอยู่ตรงนั้นเงียบ ๆ ความลับถูกกลบฝังให้
หลับใหลอยู่ที่นี้ ไม่รู้ว่าผ่านไปนานกี่ร้อยปี จนในที่สุดก็กลายเป็น
ส่วนหนึ่งของที่นี่ นี่อาจจะเป็นร่องรอยของบรรพบุรุษที่มาสำรวจ

เกาะเจือกทิ้งไว้

แล้วพวกเขาไปไหนซะแล้วละ จะจมลงทะเลเหมือนกันหรือ
เปล่านะ

ยิ่งเราจมตึกลงมา ซากเรืออับปางก็ยิ่งใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ผม
เห็นชัดขึ้นว่ามันเป็นเรือกลไฟไอน้ำจากศตวรรษที่แล้ว ภายนอกยัง
พอมองเห็นล้อพายผุพังที่หลงเหลืออยู่ หน้าต่างเป็นสไตลิตะวันออก
ตัวเรือยังมีลวดลายดอกไม้แบบตะวันตกเหลืออยู่บางส่วน ผมเดา
ว่าเรือลำนี้คงมาจากจีนไม่กี่ญี่ปุ่น มันอาจเป็นเพื่อนของเพื่อนคุณ
ซินอิจิ หรือไม่ก็คุณยายคนนั้นที่เสียลูกไปตั้งแต่สมัยสาว ๆ ก็ได้

พอคิดแบบนี้ก็อดอยากไปสำรวจไม่ได้

“อากาศเรส! พาฉันไปดูหน่อยสิ!”

ผมพยายามเปล่งเสียงในน้ำ แต่กลับเป็นแค่การพ่นน้ำทะเล
ออกมาเท่านั้น เขาพาผมว่ายผ่านซากเรือไป แรงดันน้ำก็ลดลงตาม
ไปด้วย ก่อนจะว่ายขึ้นสู่ผิวน้ำอย่างรวดเร็ว

ท่ามกลางความพว้าเลือน ผมเงยหน้ามองเงาแสงจันทร์ที่
กระจายตัวอยู่บนผิวน้ำ อากาศเรสพาผมขึ้นไปอย่างรวดเร็วราวกับ
น้ำพุที่พุ่งขึ้นสูง ละม้ายบินตรงไปยังดวงจันทร์ที่อยู่ไกลเกินเอื้อม
ทันใดนั้นก็มီးเสียงน้ำกระจาย พวกเรากระโจนขึ้นสู่กลางอากาศ กระแส
ลมเหนือผิวน้ำพัดผ่านราวกับเป็นพายุทอร์นาโด ดวงจันทร์ขนาดใหญ่
ทับลงตรงหน้า ผมรู้สึกเหมือนจมูกจะสัมผัสกับพื้นผิวของมัน ลม
หายใจอูดอูอยู่ที่ลำคอในปริบตาจนทำให้ผมร้อง ‘อ๊า’ ออกมาด้วยความ
ประหลาดใจอย่างอดไม่ได้

เสียงนั้นเลือนหายไปพร้อมกับร่างที่ตกลงสู่ทะเล แต่
ทันใดนั้นพวกเขาก็ทะยานขึ้นไปกลางอากาศอีกครั้ง ครั่งนี้อากาศเรส

กระโจนสูงขึ้นและไกลกว่าเดิม ถึงขนาดหมุนตัวอยู่กลางอากาศของสามครั้ง ทำให้เกิดคลื่นและหยดน้ำกระเซ็นล้อมรอบพวกเรา ผมถึงรู้ตัวว่าตอนนี้เขาพาผมทำท่ากระโดดอันน่าตื่นตะลึงอยู่ ผมกอดเขาอย่างประหม่า เฝ้ายกกับทุกสิ่งอย่างตื่นตาตื่นใจ แต่จู่ๆ เขาก็ประทับจวบลงมาแล้วกอดเอวผมเอาไว้แน่น รวากับอยากให้เราอยู่กับเขาหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

เงาแสงจันทร์กระเพื่อมบนผิวน้ำเหมือนอยู่ในขวดเหล้าราคาแพง ผมวิ่งเวียนกับการกระโดดที่ไม่ต่างจากการไต่บัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็สัมผัสได้ถึงอิสระสูงสุดที่ทะลักออกมาจากร่างกายและจิตวิญญาณ ผมจวบอากาศเรสตอบอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้เหมือนกับคนเมา หัวใจของผมราวกับมีกลิ่นหอมหวานลอยขึ้นมา

ให้ตายเถอะ ผมไม่รู้ว่าควรจะบรรยายความรู้สึกตอนนี้ยังไงดี แปลกใหม่ ระทึกขวัญ หรือว่า...โรแมนติก?

ผมไม่รู้อะไรเลย เพราะผมเองก็ไม่ใช่นางน้อยที่ใฝ่ฝันจะมีรักโรแมนติก แต่ผมมั่นใจว่าตอนนี้อาจจะกลายเป็นความทรงจำที่ลืมไม่ลงไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของผม หากในอนาคตผมได้ออกไปจากเกาะเงือกแห่งนี้ก็คงลืมไม่ลงแหวงๆ

ดูเหมือนว่าผมจะค่อนข้าง...(แน่นอนว่าเมื่อตัดสินใจจากสติที่ยังเหลืออยู่ ผมคิดว่ามันมีโอกาสสูงที่จะเป็นภาพหลอนที่เกิดจากอะตรินาลินที่ฟุ้งสูงของผม)...หลงใหลในตัวอากาศเรส

แต่ความรู้สึกแบบนี้เกิดเพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป พออากาศเรสวางผมลงบนโขดหิน เมื่อผมมองมือตัวเองแล้วก็รู้สึกราวกับถูกฟ้าผ่าใส่ ที่ง่ามน้ำมีเยื่อเมือกบางๆ เกิดขึ้นชั้นหนึ่ง มันดูขื่นและเมื่อกะทบกับแสงจันทร์ แต่ครั้งนี้นั้นไม่ใช่แค่ฝันหรือภาพหลอน เพราะอากาศ-

เรสประสาสนี้ว่ทั้งลืบกับผม น้้าหนักแบบน้ันมันคือความจริง

“อากาเรส นายทำอะไรฉัน...”

ผมชักมือทั้งสองข้างกลับมมา จ้องมองง่ามน้้วตัวเองพลาง
พืมพ้้าด้วยความตกใจ จู่ ๆ ก็รู้สึกหน้ามิดขึ้นมมา

“The first change...will come. (การเปลี่ยนคร้ั้งแรก...ใกล้มมาถึงแล้ว)”

ผมรู้สึกได้ว่กรงเล็บพ้งผีตของเขาลืบแก้มผม ก่อนที่จ้ะหมด-
สติไปอย่างสมบูรณ้ ไม่เห็นดวงตาวเรียวยาวคู้่นั้นจ้องมองผม แล้ว
คลี้ย้มขณะพืมพ้้าเสีียงเบา

บทที่สามสิบห้า

ผมสัมผัสถึงความรู้สึกแปลกที่แล่นขึ้นมาจากขาทั้งสองข้างได้อย่างเลื่อนราว มันทั้งเจ็บทั้งคันเหมือนโดนมดทั้งรังรุมกัด รู้สึกเหมือนมีเนื้อและผิวหนังเกิดใหม่บนกระดูก ผมเอื้อมมือไปแตะมันตามสัญชาตญาณ แต่สองแขนก็กลับถูกกรงเล็บพังพืดเปียกชื้นตริงไว้เหนือหัว สิ่งนุ่มหยุ่นและเปียกชื้นบางสิ่งเลียที่คอผม ไม่นานหลังหูและนิ้วมือก็เจ็บจี๊ด มันเหมือนกับหนามแหลมที่แทงทะลุผิวหนังของผม ดันรนสุดแรงเกิดเหมือนกับโดนไวรัสปรสิติ

เสียงครวญครางอย่างเจ็บปวดส่งผ่านลำคอผม ก่อนจะเปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น ดวงจันทร์ที่อยู่เหนือศีรษะดูใกล้มาก มันดูเหมือนลูกแก้วแตกละเอียดท่ามกลางแสงสะท้อนของน้ำ เพราะผมตาพร่า ภาพตรงหน้าจึงลั่นไปมาพร้อมกับศีรษะหนักอึ้ง ผมเวียนหัวมากจนอยากอาเจียน แล้วก็รู้ด้วยว่าเงาดำที่กดทับอยู่ด้านบนคืออากาศ จึงอ้าปากอยากจะเรียกเขา แต่กลับไม่มีอะไรหลุดออกมาจากปากราวกับเสียงหายไป ความเจ็บปวดที่ขาทั้งสองข้างรุนแรงขึ้น

เรื่อย ๆ ทำให้ผมต้องมองลงไปโดยไม่รู้ตัว...

พระเจ้า ผมเห็นอะไรเนี่ย

ขาทั้งสองข้างของผมถูกปกคลุมด้วยเกล็ดสีเทาเงิน มันขึ้นบนผิวหนังผมหนาที่บริเวณเหนือเป็นหางปลา ขาทั้งสองข้างของผมยังอยู่ แต่บนหลังเท้ากลับมีเยื่อบาง ๆ รูปร่างคล้ายใบพัดยื่นออกมา และห้อยยาวลงไปใต้น้ำ

ผมเมยหน้ามองอากาศรอบอย่างตื่นตระหนก ยังไม่ทันจะเห็นชัดว่าเขามีสีหน้าอย่างไรก็หมดสติไปเสียก่อน

ความมืดโอบล้อมรอบด้านเอาไว้ราวกับถูกปกคลุมด้วย

หมอกหนา ทุกสิ่งหายไปในช่วงพริบตา ไม่มีแสงจันทร์ ไม่มีทะเล ไม่มีอากาศเรส ความเจ็บปวดหายไปจากร่างกาย ตัวผมเหมือนกำลังจมดิ่งลงไปในส่วนลึกของมหาสมุทร แต่ผมรู้ว่าผมกำลังตกลงสู่ฝันร้าย

ผมพยายามว่ายน้ำทวนขึ้นไป แต่ก็รู้สึกถึงแรงจับที่เท้าทั้งสองข้าง ดิ่ง...ดิ่ง...และดิ่งผมลงไป...

ร่างกายพลันจมดิ่งลง ทันใดนั้นแสงสว่างก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

ผมมาเดินอยู่ในทางเดินกระจกตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ ปลาตัวใหญ่และแมงกะพรุนสีใสว่ายวนอยู่รอบตัวผมเฉลผ่านเงาสะท้อนของน้ำ พวกมันดูใกล้มากเสียจนเอื้อมมือไปสัมผัสได้ ดูสมจริงยิ่งกว่าตอนมองผ่านกระจกเมื่อก่อน ผมรู้สึกได้ราว ๆ ว่ามีบางอย่างผิดปกติ ได้แต่เอื้อมมือไปแตะกระจกอย่างงุนงง

มันไม่ได้กั้นระหว่างผมกับปลาที่กำลังว่ายน้ำอยู่ แต่กั้นระหว่างผมกับทางเดิน ตัวผมอยู่ในตู้กระจกเหมือนกับโลมาตัวหนึ่ง
เฮ้ย! นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย!

ผมกริดร้อง แต่สิ่งที่ตอบผมกลับมีเพียงเสียงน้ำไหลเอื่อยเอื่อย

ให้ตายเถอะ นี่เราอยู่ที่ไหนเนี่ย

ผมออกแรงผลักผนังโปร่งใสที่กั้นผมออกจากโลกภายนอก แต่มันก็แข็งแรงจนทำลายไม่ได้ จึงได้แต่หันไปมองรอบ ๆ อย่างไม่อดอยากเชื่อ ทันใดนั้นก็เลิบบนไปเห็นดวงตามืดมนคู่หนึ่งผ่านแสงสะท้อนบนกระจก

นั่นคืออากาศเรส!

สัญญาชตาณตึงให้ผมขยับเข้าไปใกล้กระจก แต่ผมกลับต้องตกตะลึงกับภาพตรงหน้าในครู่ถัดมา

อากาศเรสสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีดำ หางปลายาวท่อนล่างหายไปแล้วและแทนที่ด้วยขาเรียวยาวคู่หนึ่ง ขามนุษย์ถูกห่อหุ้มอยู่ในกางเกงหนัง เกาสะท้อนจากกระจกทำให้ผมมองเห็นสภาพของตัวเองได้อย่างชัดเจนในช่วงพริบตา ขาสองข้างของผมกลายเป็นหางปลาสีเงินยวง ครีบทองทรงพัดขยับเบา ๆ ไปตามกระแส น้ำ ผมเงยหน้ามองเขาอย่างไม่อดอยากเชื่อ ส่วนเขาก็ขมวดคิ้วจ้องผมด้วยสายตาลึกลับซึ่ง ฝ่ามือกดลงบนกระจกราวกับพยายามจะสัมผัสผมจนข้อนิ้วขึ้นสีขาว เส้นเลือดปูดนูนขึ้นมาก่อนจะค่อย ๆ กำหมัดและทุบกระจกอย่างแรง

เพลิง!

รอยแตกกระจายตัวออกไป ทันใดนั้นกระจกก็แตกเป็นเสียง ๆ โลกตรงหน้ากลับสู่ความมืดมิดในช่วงพริบตาอีกครั้ง

ผมเอื้อมมือออกไปอย่างสุดแรง นิ้วทั้งห้ากางออก แต่กลับ
คว้าได้เพียงอากาศ จู่ ๆ ความกลัวก็ทำให้ผมลืมหูลืมตาขึ้น ทันทีที่สติกลับ
เข้าร่าง ผมก็รีบลุกขึ้นก้มมองขาตัวเองทันที

โชคดีที่ไม่เป็นอะไร

ขาทั้งสองข้างของผมไม่ได้เปลี่ยนเป็นหางปลา พวกมันยังอยู่ดี
ผิวหนังยังคงเป็นผิวเรียบเนียนไร้เกล็ดของมนุษย์ จากนั้นผมก็พลิก
คู่มือตัวเองด้วยความอ่อนไหว เมื่อแน่ใจว่างานนี้ไม่มีพังผืด ผมก็
ถอนหายใจยาวพลางลูบขาสองข้างขึ้นลง จวบเข้าตัวเองอย่างตื่นเต้น
เหมือนกับคนไข้ที่เกือบโดนตัดแขนตัดขา เหงื่อเย็นผุดขึ้นเต็มตัว

ขอบคุณสวรรค์ ยังไม่มีอะไรแปลก ๆ เกิดขึ้นกับตัวผม
ทั้งหมดก่อนหน้านี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่...

ความคิดของผมลับสนุ่นวายไปหมด นึกถึงพวกภาพฉากที่
ทั้งจริงทั้งไม่จริงก่อนหน้านี้อย่างละเอียด ก่อนมองไปรอบ ๆ และ
พบว่าตัวเองกลับมาอยู่ในถ้ำลึกของอากาศแล้ว

บางทีผมอาจไม่เคยออกไปจากที่นี่ตั้งแต่แรก นับตั้งแต่พิธีกรรม
ประหลาดเหล่านั้นของพวกเงือกเกิดขึ้นผมก็ตกอยู่ในความฝันมา
ตลอด?

ผมลูบหน้าผาก ไม่กล้าแม้แต่จะยืนยัน เพราะความสุขที่อากาศ
เรสพามกระโดดในทะเลและความเจ็บปวดที่เกิดจากร่างกายกลายเป็น
สภาพเป็นเงือกมันสมจริงเกินไป พวกมันผสมปนเปกันจนกลายเป็น
ความรู้สึกที่ขัดแย้ง ตอนนี้อย่างคงหลงเหลืออยู่ในทุกอณูร่างกายผม

ถ้ามันเคยเกิดขึ้นจริง ๆ ก็ต้องมีร่องรอยหลงเหลือไว้สิ ไม่งั้น
คงเป็นสมอผมที่ผิดปกติแล้วจริง ๆ

คิดดังนั้นผมก็ยกมือขึ้นลูบหลังหูตัวเองโดยไม่รู้ตัว ก่อนที่ร่าง

ทั้งร่างจะแข็งทื่อ...

ที่หลังหูผมมีรอยปริแตก ๆ และมีร่องรอยของน้ำหลงเหลืออยู่ บางส่วน สิ่งนี้ทำให้ผมคิดถึงความรู้สึกตอนที่น้ำทะเลไหลผ่านอวัยวะส่วนนี้ตอนที่อากาศเรสพาลงทะเล นี่คือหลักฐานของการเปลี่ยนแปลงแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายผม การมีอยู่ของมันทำลายความหวังของผมจนแตกเป็นเสี่ยง ๆ ในพริบตา

ความตื่นตระหนกอย่างรุนแรงบีบเค้นความรู้สึกของผมจนหายใจแทบไม่ออก ผมสูดลมหายใจลึกหลายครั้ง ก่อนกุมขมับแล้ว นวดคลึงแรง ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองเป็นลมไปอีกครั้งเพราะความจริงอันน่าเหลือเชื่อ พร้อมกับบังคับให้ตัวเองคิดใคร่ครวญอย่างใจเย็น

ใช่แล้ว ร่างกายของผมแสดงลักษณะทางกายภาพของเงือกออกมา เมื่อครู่ที่ผมเห็นว่าตัวเองมีพังผืดงอกออกมา ที่ขาเต็มไปด้วยเกล็ดเล็ก ๆ มีเหงือกอยู่ที่หลังใบหู (ถ้าหากสิ่งนั้นมันเรียกว่าเหงือกจริง ๆ ละกันนะ) และสามารถหายใจในน้ำได้ ในแง่ชีววิทยาอาจบอกได้ว่าร่างกายของผมเกิดการเปลี่ยนแปลง หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือยีนของผมเกิดการกลายพันธุ์แล้วนั่นเอง

สมองผมส่งเสียงว๊ิง ๆ ประโยคหนึ่งในหนังสือ ‘พันธุศาสตร์วิทยา’ ที่บอกว่า ‘การกลายพันธุ์ของยีนเป็นที่มาของการเปลี่ยนแปลงทางชีวภาพ ปัจจัยที่ทำให้เกิดการกลายพันธุ์นั้นมีอยู่หลายประเภท ซึ่งสามารถสรุปออกมาได้สามปัจจัย ดังนี้ 1. ปัจจัยทางกายภาพ เช่น รังสีเอกซ์ เลเซอร์ เป็นต้น 2. ปัจจัยทางเคมี หมายถึงสารที่มีคุณสมบัติในการทำปฏิกิริยากับโมเลกุลดีเอ็นเอ และเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติของโมเลกุลดีเอ็นเอได้ อย่างเช่น กรดไนตริก นิวคลีโอเบส เป็นต้น

และ 3. ปัจจัยทางชีววิทยาได้แก่ไวรัสและแบคทีเรียบางชนิด' ยังคงวนเวียนอยู่ในหัวไม่หยุด

ซึ่งตอนนี่สิ่งที่เป็นไปได้ก็คือปัจจัยข้อสามเท่านั้น!

ต้องเป็นฝีมืออากาศเรสแน่ ๆ เขาฉีดดีเอ็นเอของเจ๊อกเข้ามาในกายผมผ่านการมีเพศสัมพันธ์ ยีนของพวกเขามีฤทธิ์กัดกร่อนรุนแรง เหมือนกับไวรัสและแบคทีเรียที่เข้าควบคุม เปลี่ยนแปลง และจัดแจงโครโมโซมของผมใหม่...บางทีอาจจะเป็นโครงสร้าง ไม่ก็จำนวนโมเลกุล แต่จะด้วยวิธีบ้าบออะไรก็ตามไอ้ของเวรตะไลพวกนี้ก็ทำให้เซลล์ของผมตาย และให้กำเนิดเซลล์ใหม่ขึ้น...

The first change (การเปลี่ยนครั้งแรก)...

ยังจะมีครั้งที่สอง ครั้งที่สาม ครั้งที่นับไม่ถ้วนใช้ไหม! ผลสุดท้ายคือถูกพวกมัน...กลืนกิน!

ไม่นะ ไม่ ๆ ๆ บ้าเอ๊ย!

ผมลุกขึ้นเดินวนรอบถ้ำสองรอบ ก่อนสอดนิ้วเข้าไปในกลุ่มผมชิ้นหนึ่ง

ผมจะคิดเรื่องพวกนี้ไปทำไมวะ! ผมไม่ควรคิดถึงทฤษฎีพวกนั้นด้วยซ้ำ ต่อให้ผมเขียนวิทยานิพนธ์ออกมาว่าทั้งเจ็ดไปทั่วโลก ก็ไม่มีความหมายอะไรทั้งนั้น เพราะผมนี่แหละคือตัวอย่างของมนุษย์กลายเป็นพันธุ์ที่ทุเรศที่สุด ผมช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ! ผมไม่อยากกลายเป็นเจ๊อกที่ติดแหง็กอยู่บนเกาะนี้ตลอดกาล ผมยังไม่อยากกลับไปตีมหาวิทยาลัยและใช้ชีวิตอยู่ข้าง ๆ พ่อแม่อย่างมีความสุขอยู่นะ!

เย็นไว้ ใจเย็นไว้ เดชาโรว

วิธีเดียวที่จะป้องกันการรกลายพันธุ์ได้คือการฉีดเซรุ่มที่มีฤทธิ์

ยับยั้งเซลล์เนื้องอก ผมต้องออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ ยิ่งไกลยิ่งดี และต้องหลีกเลี่ยงสัมผัสผัดจากอากาศเรส ผมยังมีโอกาสหายดี พวกราฟาเอล น่าจะเอาเข้รุ่มต้านพิษงูติดตัวมาด้วย ไม่รู้ว่ามันจะได้ผลหรือเปล่า แต่ก็คุ้มที่จะลองสักตั้ง

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมาทำให้ผมใจเย็นลงอย่างน่าประหลาด เพราะผมรู้ตัวดีว่าคิดมากไปก็ไร้ความหมาย ตอนนั้นคนเดียวที่จะสามารถช่วยผมได้ก็คือตัวผมเอง

ผมจึงค่อย ๆ ย่อตัวลงและนอนคว่ำหน้าอยู่ตรงปากถ้ำอย่างระมัดระวัง ไม่เห็นอากาศเรสอยู่ใกล้ ๆ เขาอาจจะดำลงไปหาอาหารที่ก้นทะเล หรือไม่ก็ไปจัดการกับความขัดแย้งภายในฝูง แต่จะยังไงก็เถอะ การไม่เห็นร่องรอยของเขาก็ทำให้ผมมีความมั่นใจที่จะหนี

เมื่อหันกลับไปยังโพรงที่อากาศเรสใช้เก็บของในถ้ำ ผมก็เริ่มรวบรวมของใช้ที่จำเป็นต่อการเอาตัวรอดในป่า และโชคคิที่เขามีเกือบครบทุกอย่าง... มีดสั้นที่อ ๆ กล้องส่องทางไกล เข็มทิศเก่า ๆ สมอเรือที่ใช้เป็นอาวุธได้ เหล้าสำหรับล้างแผลที่ยังไม่ได้เปิดใช้ หินเหล็กไฟ และของใช้ที่กระจัดกระจายอยู่บางส่วน ผมรีบใช้ผ้าลักษณะคล้ายกับธงเรือใบซึ่งถูกปูรองไว้ข้างใต้มาห่อพวกมันไว้ จากนั้นก็ฉีกผ้าอีกผืนเป็นริ้ว ๆ แล้วเอามาพันรอบตัว ผูกเอาไว้กับเข็มขัดเพียงเส้นเดียวที่ยังไม่ถูกอากาศเรสฉีกทิ้ง

ผมมองสภาพ ‘อาวุธครบมือ’ แล้วพบว่าตัวเองดูอย่างกับโรบินสัน ครูโซ¹ ตอนที่ถูกจับมัดติดกับฟรายเดย์เป๊ะ ๆ!

เอาละ มาถึงขั้นตอนที่สำคัญและเร่งด่วนที่สุดแล้ว

มันจะชี้ชะตาว่าผมจะสามารถหนีไปจากที่นี่ได้หรือไม่

ผมย่อตัวลง ก่อตั้งสติแล้วจุ่มศีรษะลงในอุโมงค์น้ำที่อากาศเรส

พามผมเข้าไปก่อนหน้านี้ หลังจากแน่ใจว่าตัวเองหายใจได้สะดวกแล้ว ผมก็กระโจนหนีไปทันที

ชั่วพริบตาฉันผมเกิดลึกลับใจขึ้นมา แต่เมื่อน้ำทะเลโอบล้อม ร่างผมก็รีบพุ่งตัวออกไปทันที ผมว่ายลึกลงไปอย่างรวดเร็วตาม สัญชาตญาณ ไม่ต่างจากปลาที่คล่องแคล่วว่องไว พุ่งผ่านน้ำมุ่นตรง ไปหาแสงสว่างด้วยความเร็วที่มนุษย์ทำไม่ได้ ก่อนจะพุ่งขึ้นสู่อผิวน้ำ ในพริบตา

เมื่อปาดหยดน้ำทั้งหมดออกไปจากใบหน้าแล้ว ผมก็พบว่าตัวเองมาถึงชายฝั่งเตี้ยๆ ชายฝั่งอยู่ใกล้แค่เอื้อม ผมจึงรีบตะเกียกตะกายขึ้นมาก่อนถึงสมอเรือที่เเววออกมาด้วยความระแวงว่าอาจมีนักล่าบนฝั่ง จากนั้นผมก็เข้าไปในป่า คิดว่าต้องหาต้นไม้สูงในการปีนขึ้นไปสอดส่องว่าพวกราฟาเอลกับเรือที่พวกเราจอดไว้ก่อนหน้านี้อยู่ที่ไหน

ในจังหวะที่ผมกำลังจะปีนขึ้นต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ ทันใดนั้นเสียงคำรามทุ่มต่าก็ดังแว่วมาจากที่ไกลๆ ผมอดตัวสั่นไม่ได้ ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่านั่นคืออากาศเรสที่ไล่ตามมา ผมก็รีบเข้าไปหลบในพุ่มไม้เตี้ยๆ โดยอัตโนมัติ เมื่อสัมผัสได้ถึงโคลนตมชื้นแฉะใต้ร่างผมก็ปิ้งใจเดียวขึ้นมา ก่อนจะเอาโคลนมาป้ายตามต่อมเหงื่อ คอ รักแร้ และขั้วในทันที

¹ โรบินสัน ครูโซ มีลูกน้องคนสนิทชื่อฟรายเดย์ ทั้งสองเป็นตัวละครในหนังสือเรื่อง *โรบินสัน ครูโซ* แต่งโดย แดเนียล เดโฟ ตัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในชื่อ *Man Friday* ในปี 1975

ต้องขอบคุณคำพูดก่อนหน้าของอากาเรส มันทำให้ผมรู้ว่าเขา
ระบุตำแหน่งของผมด้วยกลิ่นอย่างแน่นอน ประสาทรับกลิ่นของ
เงือกอาจจะไวกว่าฉลาม และกลิ่นของผมอาจจะแรงสำหรับเขาเป็น
พิเศษ เหมือนกับกลิ่นหอมแปลก ๆ บางอย่างบนตัวเขาที่ผมได้กลิ่น

ผมซุ่มอยู่ในเงามืด พลังจ้องมองชายฝั่งอย่างระแวง มองเงา
ร่างสีดำยาวลากตัวเองขึ้นจากน้ำเข้าไปในป่าที่อยู่ไม่ไกล เขาหันมอง
ไปมารอบ ๆ เห็นได้ชัดว่าโคลนบนร่างกายของผมช่วยพรางกลิ่นได้
ดี เขาหาผมไม่เจอ ทันใดนั้นเสียงคำรามอย่างรุนแรงนั้นก็ดังก้องไป
รอบ ๆ รวากับอยู่ข้าง ๆ หู ทำให้ผมเอามือปิดปากอย่างหวาดกลัว
ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

บทที่สามสิบหก

“Desharow...Desharow! (เดชาโรว...เดชาโรว!)”

อากาศเรสคำรามเรียกผมเสียงดังราวกับฟ้าร้อง ทุกที่ที่เขาผ่านไป เหมือนกับมีพายุทอร์นาโด แม้แต่ใบไม้ข้างกายผมยังสั่นไหว ต่อมาคงคิดได้ว่าการตะโกนแบบนี้ อาจทำให้ผมตกใจจนหนีไป เขาถึงได้เจียบลงกะทันหัน ก่อนจะชะเง้อคอเรียวยาวทรงพลังขึ้น ดวงตาคมหรือลึกลับเหมือนกับกำลังดมแยกแยะกลิ่นที่ลอยอบอวลอยู่ในอากาศ เพื่อหาทิศที่ผมอยู่

ผมนอนหมอบอยู่ในเงามืดอย่างประหม่า พระเจ้ารู้ดีว่าผมอยากฝังตัวเองลงไปโนโคลนมากแค่ไหน ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะได้กลิ่นผมหรือเปล่า บางทีมันอาจจะขึ้นอยู่กับเวลา ผมหวังว่าผมจะโชคดีสักนิด แต่ก็พอจะเดาได้ว่าอากาศเรสโมโหแค่ไหน เขาอาจจะออกไปหาอาหาร หรือไปแก้ปัญหาเร่งด่วนในทะเล พอกลับมาก็รู้ว่าผมหนีไป แถมยังขโมยของในบ้านของเขาอีก! หากผมโดนเขาจับได้ ไซ้เท้า คิดยังรู้เลยว่าเขาจะลงโทษผมยังไง ผมไม่มีวันยอมให้เขามาแตะต้อง

ร่างกายผมอีกแน่!

จู่ ๆ ข้อเท้าของผมนก็รู้สึกเจ็บจี๊ด ๆ ขึ้นมา...พระเจ้า ปลิงตัวยาวสามตัวพยายามเจาะเข้าไปในผิวหนังของผม หนึ่งในนั้นเจาะเข้าไปได้ครึ่งตัวแล้ว มันเจ็บเหมือนกับเหล็กที่ทิ่มแทงเนื้อไปจนถึงกระดูก ผมอยากดั่งตัวขึ้นสะบัดไต่ปลิงเวรพวกนี้ออกไปเสียให้ได้ แต่สติและประสบการณ์หยุดผมไว้ หากผมติดตัวขึ้นไปตอนนี้ ต่อให้เป็นแค่การเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย อากาศจะสังเกตได้ทันที และปลิงพวกนี้ก็ต้องใช้วิธีพิเศษถึงจะกำจัดออกไปได้ ต่อให้ลูกพรอดขึ้นมาตอนนี้ ก็ไม่มีผลอะไรเลย

ผมปิดปากกับจมูกไว้ พยายามอดทนกับความเจ็บปวดโดยไม่ขยับตัว จดจ่ออยู่กับภารกิจมองอากาศที่อยู่ไม่ไกล เขาหันไปสูดลมทะเล เหมือนกับแยกกลิ่นของผมไม่ออก หน้าอกที่แข็งเหมือนหินของเขากระเพื่อมขึ้นลงด้วยความตื่นตัว ก่อนจะงอหลังตัวดีดหายาว ๆ ฟาดต้นไม้ต้นหนึ่งอย่างแรงราวกับสายฟ้าฟาดจนมันแยกออกจากกัน หางแหลมคมตัวดีดอยู่กลางอากาศจนเกิดเสียงหวดลมอันน่ากลัว มันหวดเฉียดหัวผมไปรอบหนึ่งแล้วกระแทกลงกับโคลนทำเอาผมตกใจจนตัวสั่น

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโปรดดลบันดาลให้เขาหาผมไม่เจอ! ผมซุกหน้าลงกับแขน พยายามกลั้นเสียงลมหายใจที่สั้นไหวของตัวเอง เสียงร้องแหบต่ำของอากาศก็ดังขึ้นกลางอากาศ...

“Desharow, you can not leave me! you will change... you will need me! (เดชาโรว เจ้าทิ้งข้าไปไม่ได้! เจ้าจะเปลี่ยน...เจ้าจะต้องการข้า!)”

กลิ่นเนื้อของผมเกร็งแน่นไปทั่วร่าง ความเจ็บปวดที่เกิดจาก

ปลิงกัดเสียดลึกเข้าไปถึงเส้นประสาททำให้น่องของผมกระตุก ผมได้แต่กัดแขนตัวเองแน่น อดทนไม่ขยับเขยื้อนจนเหงื่อท่วมตัว

‘หนึ่งนาที่ สองนาที่ สามนาที่...’

ผมได้แต่พิมพ์คำอยู่ในใจ จู่ ๆ ก็รู้สึกเหมือนได้กลับไปอยู่ในช่วงฝึกทหารอีกครั้ง ผมหมอบคลานอยู่บนพื้นร้อนระอุโดยมีดวงอาทิตย์แผดเผาอยู่ข้างบน ส่วนอากาศเป็นครุฟีกที่เข้มงวด ต่างที่ถ้าครุฟีกจับได้ว่าผมทำผิด อย่างมากก็แค่ทุบตี แต่หากอากาศเรสเจอผมเข้าละก็ ผมอาจหนีไม่พ้นเงื้อมมือเขาและต้องติดอยู่บนเกาะเงือกแห่งนี้ไปตลอดชีวิต!

บางทีความอดทนของผมอาจสัมฤทธิ์ผลขึ้นมา เมื่อผมนับไปจนครบสิบนาที่ก็ไม่รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวของอากาศ แต่ผมก็ไม่กล้าลดความระมัดระวังลง ผมรออีกสักพักก็ค่อย ๆ ลุกขึ้นแล้วมองไปที่ข้อเท้าทันที ปล่อยให้พวกนี้มันดูดเลือดผมซะจนพุ่งกาง ท้องเต่งโป่งแสงของมันยังห้อยต้องแต่งอยู่กับผิวหนังของผม อีกทั้งยังพยายามจะเจาะเข้าไปข้างในสุดชีวิต!

ผมรีบถอดกางเกงแล้วปีสสาวะออกมา ก่อนใช้มือรองน้ำปีสสาวะทาที่น่อง ถึงการทำแบบนี้จะดูสกปรกไปหน่อยแต่ตอนนี้มันไม่มีทางอื่นแล้ว โชคดีผมในปีสสาวะสามารถทำให้ปลิงรู้สึกระคายเคืองได้ ทันทียี่สิบผมตะโตนเจ้าผีดูดเลือดพวกนี้ พวกมันก็ตัวหงิกอราวกับถูกลวก ก่อนจะลงไปดินเร็ว ๆ กับพื้นและถูกผมบีบจนตายด้วยสมอเรือ

ไม่รู้ว่ารอบ ๆ ยังมีปลิงอีกกี่ตัว จากประสบการณ์การเรียนชีววิทยาของผมประเมินได้แล้วว่าพื้นที่ตรงนี้เป็นหล่ม ผมอยู่ที่นี้ต่อ

ไม่ได้ เมื่อกลับไปตื่นไม่ใหญ่ที่เพิ่งเลือกไว้ ผมก็ใช้สมอเหล็กปีนขึ้นไป นั่งบนกิ่งไม้ที่อยู่สูงและดูแข็งแรง ก่อนจะแกะห่อของออก โชคดีที่ขวดเหล้าที่เอาไว้อาจใช้ยังไม่แตก ผมเปิดฝาขวดเหล้าราดขา ก่อนขีดตรงที่ถูกปลิงกัดเป็นการฆ่าเชื้อง่ายๆ แล้วพันด้วยผ้าพันแผล

ที่จริงแผลเล็กๆ แค่นี้ไม่จำเป็นต้องพันแผล แต่กลิ่นเลือดของผมจะทำให้อากาศระงูพิษได้อย่างรวดเร็ว ถึงอย่างนั้นการที่มีโคลนเปื้อนตัวจะทำให้ฉีดยาก แต่ผมก็ไม่กล้าปิดมันออกไป

ตอนนี้ผมเหลือตัวคนเดียวแล้ว จำเป็นต้องพึ่งพาทักษะและความรู้ของตัวเองเพื่อเอาชีวิตรอด ประสบการณ์การเอาตัวรอดของผมไม่ได้มากมายเหมือนราฟาเอล แต่ก็ไม่นับว่าวางแผนบนกระดาษ² ยิ่งไงผมก็มีประสบการณ์ตั้งแคมป์ในป่าอยู่ไม่น้อย ไหนจะทฤษฎีทางชีววิทยาอีกมากมาย สิ่งเหล่านี้ล้วนสามารถเอามาใช้ช่วยชีวิตได้ ขอแค่ระวังสักหน่อย ไม่ไปเผชิญหน้ากับอากาศ การกลับขึ้นเรือก็ไม่ใช่เรื่องยากลำบาก

คิดดังนั้นผมก็หยิบกล่องส่องทางไกลโบราณ ก่อนจะชะงักหันมองไปยังผืนน้ำรอบด้าน ไม่นานผมก็มองเห็นแสงไฟสว่างเป็นจุดๆ อยู่ใกล้ๆ กับชายฝั่งตะวันตก ดูท่าจะมีเรืออยู่หลายลำ บนท้องฟ้าเองก็มีเฮลิคอปเตอร์บินอยู่เยอะเช่นกัน ที่แรกผมตกใจมาก ทว่าท่ามกลางความดีใจก็ยังมีกังวลหลายส่วนปะปนอยู่ เพราะผมไม่แน่ใจว่านี่คือความช่วยเหลือจากฝั่งราฟาเอล หรือเป็นคนของชาคาลาร์ หรือไม่ใช่คนของฝั่งไหนเลยทั้งนั้นกันแน่ แต่อย่างน้อยเรือ

² ส่วนวน อุบัติว่าเก่งแต่ทฤษฎี แต่ไม่มีประสบการณ์

ที่กำลังแล่นเข้ามาก็คือความหวังอันยิ่งใหญ่ของผมที่รอการช่วยเหลือ

ผมกระระยะห่างระหว่างเรือกับชายฝั่ง ก่อนจะพบว่าต้องใช้เวลอย่างน้อยหนึ่งวันกว่าจะถึงเกาะเจ็อก

ต้องรีบติดต่อพวกกราฟาเอลให้ไวที่สุด ถ้าหลังจากถึงปะทะกับพวกไรน์แล้ว...ไม่สิ พวกเขาต้องยังมีชีวิตอยู่แน่ ๆ แต่แค่ไม่ได้อยู่ที่เดิม ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหนกันนะ

ผมหันไปมองสำรวจรอบ ๆ เกาะโดยอาศัยข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ ก่อนจะมองเห็นแสงไฟเล็ก ๆ ปรากฏขึ้นในเลนส์กล้องมันผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ในป่าทางตะวันตกเฉียงเหนือซึ่งอยู่ห่างจากผมไม่ไกล ใช้เวลาเดินทางประมาณหนึ่งชั่วโมง เพียงแต่ผมไม่แน่ใจว่านั่นเป็นพวกของผมหรือซาคาลาร์กันแน่ จนกว่าจะยืนยันตัวตนของพวกเขาได้ ผมจะไม่ยอมเสี่ยงเด็ดขาด ผมต้องซ่อนอยู่ในที่มืด ไม่ให้ตัวเองเป็นฝ่ายเผยตัวก่อน

เมื่อตัดสินใจได้แล้วผมก็รีบลงมือทันที ผมรีบลงจากต้นไม้แล้วมุ่งหน้าไปยังทิศทางที่สังเกตเห็นได้จากบนต้นไม้โดยมีเข็มทิศนำทาง

เมื่อเดินไปได้ประมาณสิบนาที ผมก็เห็นซากปรักหักพังที่เคยเห็นก่อนหน้านั้นปรากฏขึ้นตรงหน้า ดูท่าผมคงกลับมาถึงโบราณสถานของเจ็อกตรงทางขามาอีกครั้งแล้ว มันทำผมประหม่าจนเกือบจะวิ่งหนีไป แต่ก็ยังหยุดความหุนหันพลันแล่นของตัวเองไว้ทัน

ที่นี่เงียบสงบไร้ซึ่งการเคลื่อนไหวใด ๆ เห็นได้ชัดว่าอากาศร้อนไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่ก็มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะมาปรากฏตัว ผมมองไปทางสระน้ำที่เขาเคยพักอยู่อย่างระมัดระวัง ก่อนจะย่อตัวลงแล้วค่อย ๆ เขยิบไปทางอื่นตามสัญชาตญาณ ผมคิดจะอ้อมผ่านบริเวณ

ที่มีขีดหินโผล่ขึ้นมา แม้ว่าท่าแบบนี้มันจะทำให้การเดินทางของผม
ล่าช้าก็ตาม

ขณะเดินผ่านสระน้ำที่อยู่ไกล ๆ กลิ่นฟีโรโมนที่คุ้นเคยก็ลอย
เข้ามาในทันใด ผมรีบเอามือปิดจมูก ตระหนักได้ว่ามันคือกลิ่นที่
อากาศเรสทิ้งไว้ ผมเพิ่งออกตัววิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว ไม่รู้ทำไมแข่งขาถึงได้
อ่อนแรงขึ้นมาจะทันหัน ร่างกายหนักอึ้งเหมือนโดนถ่วงด้วยตะกั่ว
สะดุดล้มลงไปกองที่พื้นก่อนจะสลบไป

ไม่รู้ว่ามีอะไรไปนานเท่าไร ผมถูกปลุกขึ้นมาด้วยความรู้สึก
ไม่สบายตัว หัวว่างเดี๋ยวก็ร้อนเหมือนถูกเผาไหม้ เดี่ยวก็เย็นเหมือน
อยู่ในอุโมงค์น้ำแข็ง ผมอยู่กึ่งกลางระหว่างความร้อนจัดกับความ
เย็นสุดขีด ร่างกายผมชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ แต่ก็ยังรู้สึกหนาวสั่น ความ
รู้สึกดังกล่าวรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนเหมือนกับกระแสไฟฟ้าโจมตีไป
ทั่วร่าง

ผมเปิดเปลือกตาหนักอึ้ง พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้น แต่
เรี่ยวแรงทั้งหมดราวกับถูกกระชากออกไป ทำให้ล้มลงบนพื้นอีก
ครั้ง

นี่มันอะไรกันเนี่ย!

ผมครุ่นคิดอย่างมึนงง หัวสมองสับสนตามปฏิกิริยาทางกาย
ที่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ คลื่นความเย็นที่วนเวียนอยู่ในร่างกายทำให้ผม
สั่นสะท้าน ขนลุกชันไปทั่วร่างจนต้องกอดตัวเองเอาไว้ แต่คลื่นความ
ร้อนเหมือนจะรุกล้ำเข้าไปภายในร่างกายของผม อวัยวะภายใน
ทั้งหมดราวกับถูกสูบน้ำออกจนเหือดแห้ง ไม่ต่างจากผืนดินแตก
ระแหงจากการถูกดวงอาทิตย์แผดเผา ผมนอนบิดเร่าอยู่บนพื้น

เปล่งเสียงคำรามเหมือนสัตว์ป่าออกจากลำคอ

พระเจ้า ร่างกายของผมเป็นอะไรไปกันแน่ หรือการเปลี่ยนครั้งที่สองเริ่มขึ้นแล้ว? ไม่นะ ครั้งแรกและครั้งที่สองเกิดห่างกันไม่นาน หรือว่าอีกสักพักผมจะมีกรงเล็บพังผืดกับเกล็ดปลางอกขึ้นมาเหมือนครั้งก่อนอีก นี่มันโคตรแยเลย!

ทำได้แค่ต้องทนให้ผ่านไปให้ได้ ผมต้องได้รับการรักษาก่อนที่ครั้งต่อไปจะเกิดขึ้น!

ผมได้แต่หลับตาลงอย่างเจ็บปวด และจิกเล็บลงกับดินอย่างอดทน ผมรู้สึกปากแห้งขึ้นมา ลำคอร้อนเสียจนแทบจะมีควันพุ่งออกมา นอกจากความแห้งที่เกิดจากการขาดน้ำแล้ว ผมยังรู้สึกถึงความกระหายอีกอย่างหนึ่งที่ต่างออกไป และมันก็รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ รวกับมีกระแสไฟฟ้าหลังไหลไปทั่วเซลล์

มันอธิบายเป็นความรู้สึกที่ชัดเจนไม่ได้ คล้าย ๆ กับตอนที่ใช้พวก...ยาปลูกเชือกซ์ นั้นยังทำให้ผมจมูกไวต่อกลิ่นมากขึ้น กลิ่นที่อากาศเรสทิ้งไว้ในอากาศรุนแรงขึ้นหลายเท่า แทรกเข้าไปทั่วทุกรูขุมขน ทำให้ผมรู้สึกชาวาบไปทั้งตัว เวียนหัวเสียจนเหงื่อท่วมตัว

ผมพยายามกลั้นหายใจแล้วหลับตาลง พยายามทำตัวเป็นจนวนเพื่อต่อต้านปฏิกิริยาทางกาย แต่ในหัวกลับเต็มไปด้วยภาพตัวเองกำลังโดนอากาศเรสซ้ำเรา ผมโหยหาความรู้สึกเวลาที่เขาสัมผัสอย่างบ้าคลั่ง ซึ่งมันรุนแรงกว่าจินตนาการทางเพศลับ ๆ ครั้งไหน ๆ ช่องทางกระดูกถี่ ๆ เหมือนกับปากที่กำลังบอกเล่าความปรารถนา

ผมร้อนวูบวาบเหมือนเป็นตัวเมียติดสัด ได้แต่บิดไปมาด้วยความอับอาย พยายามฝังหัวลงในโคลนแต่ทำไปก็ไร้ประโยชน์ ถ้าได้ของผมเหมือนบิดเข้าหากันตอนที่ขยับตัว จากนั้นเริ่มกระดูกเป็น

พัก ๆ อยู่ในห้องน้อย กระตุ้นความเจ็บปวดที่ทิ่มแทงหัวใจและความรู้สึกว่างเปล่าที่ยากเกินบรรยาย ถึงกับรู้สึกที่ว่าถ้าไม่เอาอะไรใส่เข้าไปในนั้น โครงสร้างภายในของมันจะยึดติดกันทันที

ผมปลดเข็มขัดออกตามสัญชาตญาณ ก่อนจะเปลื้องผ้าออกครึ่งหนึ่งแล้วเอื้อมมือไปสำรวจช่องทางลับที่กำลังปวดหนึบ ทันทีที่สัมผัส ช่องทางด้านหลังของผมตอดรัดนิ้วตัวเองราวกับเป็นปลาที่กำลังหิวโหย เมื่อสอดนิ้วเข้าไป ผนังด้านในหลังของเหลวที่ไม่ควรมีอยู่ในลำไส้ออกมา มันทั้งลื่นทั้งเหนียว แค่ว่าถูเบา ๆ ร่างกายก็สั่นไหวอย่างรุนแรง ทำเอาผมต้องโก่งบั้นท้ายขึ้นราวกับถูกไฟชอร์ต

โอย ให้ตายเถอะ ร่างกายผมเป็นอะไรเนีย!

ผมถอนนิ้วออกแล้วกัดแขนตัวเองแรง ๆ ก่อนขดตัว พยายามต่อต้านปฏิกิริยาทางร่างกาย แต่ผมกลับรู้สึกราวกับความปวโรธนา โลดแล่นอย่างรวดเร็วอยู่ใต้ผิวหนัง ร่างกายเหมือนกำลังเติบโตเหมือนสมัยวัยรุ่น จนกระทั่งกลายเป็นผลไม้สุกงอมรอให้อากาศมาเด็ดกิน หากอากาศเรสมาซ้ากว่านี้อีกนิด ตัวผมจะต้องระเบิดแน่ ๆ

ร่างกายผมรอคอยการมาถึงของเขาอย่างบ้าคลั่ง แต่ในจิตใจสำนึกกลับไม่ได้คาดหวังแบบนั้น ในขณะที่กำลังดิ้นรนอยู่นั้น ผมก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเป็นเสียงคนที่กำลังเดินเข้ามาและกำลังพูดคุยกันอยู่

ผมตัวสั่นสะท้านขึ้นมาทันที ความกลัวที่จะถูกคนมาเห็นในสภาพดูไม่ได้ทำให้ผมรวบรวมแรงแล้วติดตัวขึ้นมาทันที ก่อนคลานไปซ่อนตัวอยู่ในเงามืดของต้นไม้ใหญ่

บทที่สามสิบเจ็ด

“นายแน่ใจนะว่ามีคนอยู่ที่นี้”

“ครับ พันเอก เมื่อที่ผมได้ยินเสียงคน เหมือน...เหมือนจะเป็น
เดชาไรว!”

เส้นประสาทผมตึงเครียด เพราะนั่นคือเสียงไรนกับซาคาลาร์
ผมขดตัวอยู่ในเงามืด แผ่นหลังแนบสนิทกับต้นไม้ใหญ่ ก่อนชะโงก
หน้าออกไป พวกเขายืนอยู่ด้านข้างเสาหินที่ห่างจากผมไม่ถึงสิบเมตร
หากพวกเขาเข้ามาใกล้อีกนิดเดียวต้องได้ยินเสียงหอบหายใจอัน
หนักอึ้งของผมแน่นอน

ผมปิดปากปิดจมูกแน่น ไม่กล้าขยับเขยื้อน ได้ยินเสียงหัวใจ
ตัวเองดังก้องอยู่ในหัว ร่างกายรู้สึกอึดอัดจนสิ้นสะท้าน ผมได้แต่
หวังว่าพวกเขาจะไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ นี้

“เขาต้องอยู่แถวนี้แน่ๆ” ไรนพูดพร้อมกับถือไฟฉายส่องไป
รอบๆ ก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ผม ผมถดตัวไปด้านหลังและซ่อนตัว
ให้มืดสนิท หัวใจบีบรัดจนแทบจะกระดอนออกมาจากคอ

ในขณะที่เห็นเขากำลังจะแหวกพุ่มไม้ตรงหน้า ซาคาลาร์ก็พูดขึ้นเบา ๆ

“เฮ้ ไม่ต้องหาแล้ว มีเรื่องสำคัญต้องทำ พวกเราต้องรีบไปปรับพวกดอกเตอร์ที่ฝั่ง ส่วนเดชาไรวที่นายอยากตามหา...พุ่มนี้กองทัพก็จะเข้ายึดทั้งเกาะแล้ว พวกรัสเซียหนีไปไหนไม่ได้หรอก”

ซาคาลาร์พูดอย่างสบาย ๆ แต่กลับทำให้หัวใจของผมหนักอึ้ง รู้ตัวว่าทำไม่ดีเสียแล้ว เรือเหล่านั้นเป็นพวกเดียวกับซาคาลาร์ แถมยังเป็นทหารอีกด้วย! พวกเขาเป็นคนจากประเทศไหน มาเกาะเงือกด้วยจุดประสงค์อะไรกันนะ

ผมจ้องมองใบหน้าที่กำลังครุ่นคิดของโรนั้ เขาขมวดคิ้วอยู่หลายวินาทีก่อนจะหันกลับไป “พันเอกซาคาลาร์ครับ ผมไม่มีความเห็นเกี่ยวกับพวกรัสเซียนั่น แต่ผมหวังว่าคุณจะไว้ชีวิตเดชาไรว เขายังเด็ก เป็นอัจฉริยะในวงการวิจัยทางชีววิทยา เขามีค่าพอจะมีชีวิตอยู่ พวกเรารับเขามาเป็นสมาชิกสถานีวิจัยที่จะสร้างขึ้นที่นี่ได้นะครับ”

สถานีวิจัย? พวกเขาจะสร้างสถานีวิจัยบนเกาะเงือก? ทดลองอะไร เงือกเหรอก ทำไมถึงต้องมีทหารคอยเฝ้าด้วย หรือจะใช้ยื่นเงือกมาสร้างอาวุธชีวภาพ?

ผมสูดลมหายใจเย็นเยือก เหงื่อไหลออกมาราวกับสายฝน

หลังจากตะลึงไป ผมเห็นซาคาลาร์หันกลับมาเย้ยหยันประกายในตาคูคมกริบ “นี่ไม่ใช่เรื่องที่ฉันกับนายจะตัดสินใจและภารกิจของเรา ฉันยอมรับนะว่าเดชาไรวมีประโยชน์ และเขาก็หน้าตาดีมากซะด้วย อีกทั้งกระตือรือร้นและกล้าหาญมาก ขอมเสี่ยงชีวิตเพื่อความฝัน” สีหน้าเธอมีดมนลง ก่อนจะเอ่ยต่อเบา ๆ “ก็เหมือนแมลงเม่านั่น

แหละ นายก็รู้ว่าผีเสื้อกลางคืนนะอ่อนแอ และพวกมัน...ก็ตายเร็ว
ชะด้วย Wer hoch steigt, kann tief fallen. (ยิ่งบินสูงก็ยิ่งตายไว)”

“พันเอก ผมไม่ได้...”

ชาคาลาร์ตัดบท “นายชอบเขา นายตกหลุมรักเขาเข้าแล้วไรน้
ยอมรับมาตรง ๆ เถอะ เราไม่ใช่พวกรัสเซียหัวรุนแรง เรายอมรับเรื่อง
รักร่วมเพศ เพียงแต่ความรู้สึกต้องมาทีหลังคำสั่งเสมอ”

“เข้าใจแล้วครับ”

ให้ตายเถอะ! มือผมจิกเข้าไปในเปลือกไม้ ลมหายใจหอบ
ถี่ ความเครียดที่พุ่งสูงทำให้ปฏิกิริยาทางกายรุนแรงขึ้น เพราะผม
แน่ใจว่าภาษาที่ชาคาลาร์พูดไม่มีภาษาอังกฤษผสมอยู่ ถึงจะไม่เข้าใจ
แต่ก็พอรู้ว่านั่นคือภาษาเยอรมัน

พวกเขาเป็นชาวเยอรมัน อีกทั้งยังมีความเป็นไปได้สูงที่จะ
เป็นพวกนาซีที่เหลือรอดหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในมอสโกมานาน บางทีอาจจับตาดูเกาะ
เจ็อกที่ดอกเตอร์วินogradเป็นคนค้นพบมาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน
จงใจแสวงงทำตัวเป็นคนรัสเซียและวางแผนสมคบคิดครั้งใหญ่ ดึงพวก
อเมริกันเข้ามามีส่วนร่วม ทำให้พวกนั้นคิดว่ารัสเซียกำลังคิดจะทำ
อะไรบางอย่าง ทำให้พวกเราคิดว่าอเมริกาต้องการลงดาบกับรัสเซีย
ส่วนพวกเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในเงามืด คอยรับผลประโยชน์และโอกาส
ในการกลับมา

พระเจ้า... ผมต้องรีบบอกข่าวนี้แก่พวกราฟาเอลทันที ผมอยู่
ที่นี่ต่อไปไม่ได้แล้ว!

ผมกลืนน้ำลายขณะมองพวกไรน์ที่เดินห่างออกไป จากนั้น

ก็พุงร่างปวกเป็ยกเหมือนโคลนขึ้นจากพื้น แต่ก้าวไปได้แค่สองก้าว ก็ล้มลง แล้วสิ้นลงไปตามทางลาดเล็ก ๆ โดยไม่ทันระวัง

เสียงตะโกนของโรนั้ดงมาจากด้านหลังทันที พร้อมกับเสียง ฝิเท่าที่ดังโกล้เข้ามา “เฮ้! นั่นใครนะ เดซาโรวหรือ”

แย้แล้ว! ผมพลิกตัวขึ้นมาแล้ววิ่งหนีเข้าไปในป่า แต่ขาทั้งสองข้างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง วิ่งโซเซออกไปได้ไม่กี่เมตรก็ล้มลงกับพื้น เมื่อหันกลับไปก็เห็นโรนั้ยืนอยู่ใกล้ ๆ เขาทำท่าเหมือนอยากจะเข้ามาพุงผม แต่กลับยกมือค้ำอยู่กลางอากาศ กวาดตามองผมอย่าง ตกตะลึง เห็นได้ชัดว่าสังเกตเห็นความผิดปกติที่วร่างของผม... ทั้งตัวแดงเหมือนเป็นไข้ บางอย่างที้หนูขึ้นมาได้ผ้าใบคาดเอว ไหนจะเมือกใส ๆ ปริศนาที่อยู่บนร่างกายส่วนล่าง

ผมถดตัวแล้วถอยไปด้านหลัง ยกแขนขึ้นปิดบังใบหน้าสีแดงช้ำนเพราะความอับอายพร้อมกับตวาดเสียงดัง “ออกไป อย่าเข้ามาใกล้ผม ออกไปห่าง ๆ ผม!”

“ให้ฉันช่วยนะ เดซาโรว! นายป่วยอยู่นะ!”

โรนั้จับแขนผม พยายามจะจุดให้ลุกขึ้น แต่ร่างกายผมกลับหนักอึ้งเหลือเกิน ะหว่างที่ยื้อยุดกันไปมาเขาก็ล้มลงมาทับผม จังหวะที่ใบหน้านั้นก้มลงมองมา เขาเหมือนจะนิ่งงันไป ดวงตาจับจ้องใบหน้าผมราวกับละสายตาไม่ได้ ผมรู้ว่าสภาพผมในตอนนี้ เหมือนกับดาวไป่เกย์ที่ได้ป่วยเกินขนาด อาจจะไม่ถึงขั้นเข้ายวน แต่การตกอยู่ในเง้อมมือโรนั้สภาพนี้ก็อันตรายเกินไปจริง ๆ

อันตรายเกินไป! เดซาโรว เร็วเข้า รีบหนีไปจากที่นี่!

คิดดั่งนั้นผมก็คิดจะลุกขึ้นวิ่งหนี แต่ร่างกายกลับขยับไม่ได้ ผมนอนหงายอย่างวิงเวียนศีรษะ ดวงตาฉ่ำปรอยและพร่ำมัว พลัง

หอบหายใจถี่ ๆ มือปิดป้ายพยายามจะพุ่งตัวขึ้น แต่กลับรู้สึกถึงมือ
หยาบกร้านที่แตะลงบนต้นขา ขาของผมสั้นเหมือนสปริง สายตา
พรวดเลือนกลับมาโฟกัสอีกครั้งเพราะรู้สึกถึงอันตราย ภาพตรงหน้า
คือสีหน้าแฝงความนัยของคนบนร่าง

“เฮ้ เจ้าหนูวอลเลซของฉัน ไปโดนตัวไหนมาหรือเปล่านะ ดู
แล้วเหมือนนายจะอยากทำเรื่องอย่างว่า...” เขาพูดด้วยน้ำเสียงแหบ
พรวดพราดและมือลงบนเป้าของผม “ตรงนี้นะ บวมเป่งแล้วนะ...”

“ออกไป!” ผมแทงเข้าใส่ไรน์แล้วฉวยโอกาสผละออกมา แต่
กลับถูกเขาพุ่งเข้ามากดจากด้านหลัง ผมร้องเสียงดัง เขากดผมไว้
กับต้นไม้ จับมือสองข้างของผมไพล่หลังราวกับจะมัดผมเอาไว้ ผม
ฝืนใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายต่อสู้กับเขาอย่างดุเดือด ทำเอาโคลนที่เประอะ
ตามร่างกายถูกเข็ดหลุดออกไปจนหมด

ผมไม่สามารถสู้แรงของไรน์ที่ผ่านการฝึกทหารมาได้ ไม่นาน
ก็ถูกจับตรึงไว้อย่างแน่นอน

ขณะที่ผมกำลังหอบหายใจอย่างหมดแรง เสียงคำรามทุ้มต่ำ
ก็ดังแว่วมาจากระยะไกลในความมืด ทำให้ใบไม้รอบ ๆ เสียดสีกัน
จนเสียงดังกรอบแกรบ กลิ่นหอมรุนแรงพุ่งกระจายไปทั่ว

อากาศเรส...

ร่างกายของผมสั้นราวกับถูกไฟชอร์ต อาศัยจังหวะที่ไรน์ผ่อน
แรงลงพุ่งตัวเข้าไปในป่าอย่างตื่นตระหนกราวกับกระต่ายที่โดนบีบ
ให้จนมุม จังหวะนั้นเสียงตะโกนของซาคาลาร์ก็ดังขึ้น

“เงือกตัวนั้น! ไรน์ ยิ่งมันเร็ว!”

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นอีกหลายนัด แต่ผมกลับได้ยินเสียงคำรามของ

อากาศสดชื่นเข้ามาใกล้ขึ้น เบื้องหลังมีลมแรงพัดผ่านมา ทำเอาผมไม่กล้าหันกลับไปมอง ได้แต่วิ่งกระเสือกกระสนผ่านเงาร่มไม้สลับ ผมหอบหายใจอย่างหนักหน่วง การวิ่งเร็ว ๆ ทำให้เกิดอาการสมองขาดออกซิเจนจนรู้สึกสับสนขึ้นมา ผมถึงกับแยกไม่ออกว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในฝันหรือโลกความจริงกันแน่ เสียงตะโกนของโรนัที่ดังมาจากข้างหลังเหมือนใกล้แต่ก็เหมือนไกล

“เดชาโรว กลับมา เจอกตัวนั้นมันอยู่ข้างหน้านาย!”

ผมเหลือบมองไปด้านหน้าอย่างตื่นตระหนก เท้าพลันเหยียบความว่างเปล่า ข้างหน้าเป็นหน้าผาสูงชัน ข้างล่างคือถ้ำมืดมิดขนาดใหญ่ แต่กว่าจะมองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน ตัวผมก็ร่วงลงไปแล้ว

ในช่วงเวลาวิกฤตินี้ แขนของผมก็ถูกคว้าไว้ได้ทันเวลาพอดี ร่างกายห้อยต่อแตงอยู่กลางอากาศ เมื่อเงยหน้าไปพบใบหน้าเกรี้ยวกราดของโรนั ผมก็รีบคว้าแขนเขาไว้ด้วยมือทั้งสองข้างตามสัญชาตญาณเอาชีวิตรอด แต่กลับได้ยินเสียงคำรามดังลอยมาจากถ้ำเบื้องล่างอย่างเลือนราง

ความตึงเครียดของผมพลุ่งพล่านถึงขีดสุด โรนัจับแขนของผมที่ค่อย ๆ ลื่นหลุดจากมือเพราะเหงื่อเอาไว้แน่น พลังจ้องตาผมเขม็ง

“อย่ามอง เดชาโรว! อุดทนไว้! ฉันจะดึงนายขึ้นมาเอง!”

แต่เพราะเขาเตือนแบบนี้ ผมก็เลยอดมองลงไปไม่ได้...

พระเจ้ารู้ดีที่ผมเห็นอะไร

ผมมองเห็นเฮนรีนอนเบิกตากว้าง พลังมองเหล่าผู้ที่อยู่รอบ ๆ อย่างว่างเปล่า เขานอนเปลือยกายอยู่บนก้อนหิน มือและเท้าถูกกดไว้บนหินด้วยกรงเล็บพังพืดสีขาวหลายคู่จนอยู่ในท่าทาง

คล้ายกับตัวอักษรตัว³ เจือกเพศผู้ร่างกำยำหลายตนกดเขาไว้ หนึ่งในนั้นขยับเข้าออกในตัวเขาอย่างรุนแรง ช่มชื่นเขาจนหว่างขามีเลือดสด ๆ ไหลออกมาผสมกับของบางอย่างที่มองเห็นไม่ค่อยชัดนัก คาดว่าอาจจะเป็นลำไส้ของเขา เห็นได้ชัดว่าถูกกระทำซ้ำ ๆ แบบนี้มาหลายครั้งแล้ว เขาหายใจระรวย อีกทั้งรอบตัวเขาก็มีแต่พวกหีนกระหายที่กำลังรอลงสนามทั้งนั้น

แล้วดา วิน ซิล๊ะ

ผมมองไปรอบ ๆ อย่างเลือนลอย แต่ก็ไม่เห็นว่าเขาอยู่ที่ไหน ภาพน่ารังเกียจตรงหน้าทำให้ผมคลื่นไส้จนอยากอาเจียน ผมจับมือไรน์ไว้แน่นเพราะความกลัว เท้าทั้งสองข้างพยายามเหยียบหินปีนขึ้นไป แต่แขนของผมมันลื่นเกินไป เท้าสองข้างก็หาจุดวางไม่ได้ในช่วงเวลาเป็นตายแบบนี้ ทันใดนั้นจู่ ๆ ก็มีเงาดำโผล่มาข้างหลังไรน์!

ผมสะดุ้งจนร่างกายสั่นสะท้าน แขนพลันลื่นหลุดออกมาจากมือไรน์โดยไม่ทันตั้งตัว ความรู้สึกเหมือนกับสภาวะไร่น้ำหนัก ร่างพลันร่วงตกลงไปในทะเล ผมมองไปทางปากถ้ำอย่างเหม่อลอยอยู่หลายวินาที ก่อนจะเห็นเงาดำรอบ ๆ กระโจนเข้ามาหาผม สมอของผมเหมือนกับจะระเบิด มือเท้าตะเกียกตะกายขึ้นสู่วิวน้ำ สิ่งที่น่าประหลาดที่สุดคือเงอกตัวผู้ที่กำลังจ้องมองมาตาเป็นมันจากทุกทิศทาง ปรากฏในดวงตาหลายคู่ นั้นอย่างกับลูกไฟวิญญาณในสุสานที่พร้อมจะแผดเผาผมจนกลายเป็นเถ้าถ่าน

เสียงร้องเจ็บปวดของเฮนรี่ทำเอาหนังศีรษะของผมชาวาบ ผมไม่กล้าหันไปมอง ได้แต่ถอยหลังไปอย่างหวาดกลัวสุดขีด ผมป็น

³ ตัวอักษรจีน 大 อ่านว่า ต้า แปลว่าใหญ่

ขึ้นไปบนก้อนหินใจกลางถ้ำ ร่างทั้งร่างสั่นเทิ้ม ผมแยกไม่ออกจากมี
 กรงเล็บพังผืดที่คูที่ไหลขึ้นมาจากใต้เท้าและกดแขนขาของผมไว้ มีที่
 คูที่ลึบได้ขาทั้งสองข้างของผม มีที่คูฉีกทิ้งเสื้อผ้าของผมราวกับกำลัง
 ยื้อแย่งรางวัลล้ำค่า สาบานได้เลยว่านี่เป็นวันที่สยองที่สุดในชีวิตผม
 แล้ว ผมไม่เคยมีประสบการณ์เหมือนตกนรกแบบนี้มาก่อน!

ในตอน que คิดว่าตัวเองจะตกใจกลัวจนช็อกตายตรงนั้นไปแล้ว
 เกรงร่างสีดำยาวร่างหนึ่งก็ตกลงมาในทะเล ฟุ้งฝ่าผืนน้ำเข้ามาราวกับ
 ไบมีดคมกริบจนก่อให้เกิดคลื่นยักษ์ โครงร่างคั่นตาลอยอยู่ท่ามกลาง
 กระแสน้ำที่กระจายอยู่รอบ ๆ ดวงตามืดมนคู่นั้นกวาดตามองไป
 รอบ ๆ ตัวผม แม้จะไม่มีเสียงคำรามตักเตือนใด ๆ เจอกทุกตัวที่คิด
 จะฉีกกินผมก็สลายตัวหนีไปซ่อนตัวในน้ำทันที ได้แต่ไหลหน้ามา
 เพียงครึ่งหนึ่งและจ้องมองจำฝูงของพวกเขาเงียบ ๆ

ผมพินิจก้อนหินอย่างไร้เรี่ยวแรง ความร้อนรุ่มพลุ่งพล่านอย่าง
 รวดเร็วในร่างกาย ทำให้ผมไม่มีแรงหนีแม้แต่หน่อย ได้แต่มองอากาศ
 เรสค้อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาหา เขาว่ายน้ำมาอยู่เหนือผม ก่อนจะ
 โน้มตัวลงมา เกรงร่างของเขาปกคลุมผมไว้ข้างล่างอย่างสมบูรณ์ กลิ่น
 พิโรโหมรุนแรงราวกับจะรวมตัวเป็นเมฆฝนตกใส่ผม

กรงเล็บพังผืดของเขารวบเอาผมแล้ววิ่งเข้าไปอยู่ในอ้อมกอด
 ผมสุดกลิ่นของเขาเข้าไปลึก ๆ ราวกับขี้ยาที่ได้รับเฮโรอีนขนาดใหญ่
 หลังจากที่เขาอดมาหลายวัน พลังส่งเสียงครางแหบแห้งออกมา
 จากลำคอ